

חמור פריווט

בילדותי היה לי חמור פרטי (פריווט) חמור שחור עם אוזניים ארוכות שהיה שלי ושימש אותי במסעותי ברחבי הכפר והשדות. כזכור בכפר ויתקין המרחקים בין הכפר והשדות ובין חלקה לחלקה היו גדולים, והחמור היה גם נחוץ וגם חרוץ. איך זה התחיל? בתחילה אבא קנה לי קוריק. בערבית לחמור יש יותר משם אחד. יש חמור תינוק וחמור ילד להם קוראים בערבית קוריק, ויש חמור נער ולו קוראים בערבית ג'חש. מקוריק ועד לג'חש אני טיפלתי והאכלתי וקיוויתי עד שגדל מלהיות ג'חש והיה לכמעט חמור שלם. או אז אבא קרא לשני ילדים גדולים מאלה שהיו באים, בדרך מבית הספר הביתה, כדי להסתכל במעשה המסגריה ומינה אותם לאלף לי את החמור. וכך כל יום אחרי הלימודים היו באים אלינו שני ילדים ולוקחים את החמור לסיבוב וכך יום אחר יום עד שנהיה כשר להרכיב עליו ילד בן שבע או שמונה. מאז היה לי חמור משלי חמור פריווט. יכולתי לרכב עליו כאוות נפשי. באמצע השבוע לא בדיוק כי היינו אני והחמור צוות ממלא שליחויות. להעביר פתקא מאבא לזה או לגבות תשלום עבור עבודה מזה והכי חשוב להביא לאבא אוכל לשדה. אבל בשבת זה כבר ענין אחר. בשבת היו ילדים רבים עולים למעלה (הכפר אשר בראש הגבעה אשר היא מרכזו של הכפר) איש איש וחמורו איתו. לרגע או שניים מתייעצים לאן לרכוב בסוף יוצאים. אני זוכר יום סתיו בהיר העשב עדיין רטוב מגשם של אתמול, הנוריות כבר פותחות בכתום הכלניות רק מתחילות הרקפות מחביאות בחגוי הסלע את הסגול והצבעונים? הצבעונים עוד לא התחילו לגדול. בשביל קבוצת ילדים רכובים על חמוריהם הולכים לחפש דומים. מעין תפוח קטנטן צהוב הגדל בהמוניו על שיח עץ קוצני. בעונה הזאת כבר נפלו הדומים על הארץ אך עדיין אינם רקובים (לפחות רובם). ואנו בדרך אל עץ שקורא בשמו בישראל "כיד המלך" ולידו עץ אשר שמו "כפל כפליים". הדומים כבר על הארץ חלקם רקובים או רק מתולעים כולם מתוקים מתוקים ואנחנו לא בחלנו ובדקנו ואכלנו. חזרנו הביתה כשחמוריהם עייפים אך יגעים. בחורף הזה חשכת עננים העיבה על חגיגת הצבעים של הפרחים. יום אחד נפוצה השמועה: "ערבים מן הכפר השכן שומלי על השדות שלנו" כל הילדים שהיו באותו הזמן למעלה רכובים על חמוריהם נזעקו, כל אחד הצטייד במקל, הפחד האיץ את הלהבות האדרנלין זרם בורידים ויאלה לשדות. הפעם זו היתה התרעת שווא וכל הסיפור לא היה ולא נברא כולנו רכבנו על חמורינו בחזרה.